

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: F. P., spol. s r. o.**, zastoupena Mgr. Janem Maršálem, advokátem, se sídlem Praha 8, Sokolovská 49/5, proti **žalované: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Praha 10, Krátká 10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2005, č. j. 8 Ca 288/2004 - 29,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městskému soudu v Praze byla dne 22. 12. 2004 podána žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala, aby žalovaná do 15 dnů od právní moci rozsudku změnila podmínky licenčního řízení vyhlášeného dne 3. 11. 2004 k provozování televizního vysílání šířeného prostřednictvím pozemních vysílačů v systému DVB-T ve vysílacích sítích „B“ a „C“ se lhůtou doručení žádostí dne 21. 12. 2004 do 16.00 hodin. Současně stěžovatelka navrhla vydání předběžného opatření, kterým by bylo žalované uloženo do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí přerušit licenční řízení vyhlášené dne 3. 11. 2004 v části týkající se řízení o udělení licence na pozice 1 až 4 sítě „B“ v rozsahu průměrného datového toku sítě „B“ při statistickém multiplexování 4,5 Mb/s (max. 5 Mb/s - min. 2 Mb/s), typizovaný pro plnoformátovou televizi představující obraz ve standardní kvalitě PAL (umožňující přenos ve formátu 16:9), 1 zvukový pár, teletext, VPS, pro vysílání včetně EPG (elektronický programový průvodce) a nepodmíněně přístupných dodatečných datových služeb.

Usnesením ze dne 29. 3. 2005, č. j. 8 Ca 288/2004 - 29, městský soud tento návrh zamítl. Uvedl přitom, že podle § 38 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), byl-li podán návrh na zahájení řízení a je třeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Soud přitom došel k závěru, že v posuzované věci nevyvstává potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu. Hrozící újma měla podle stěžovatelky spočívat v tom, že předmětem licenčního řízení je (nejméně zčásti) datový tok, který je rovněž předmětem žádosti stěžovatelky o změnu licenčních podmínek, a tedy podle ní hrozí, že přidělením licence bude tento datový tok obsazen. Městský soud se zabýval otázkou, zda povinnost přerušit licenční

řízení, jíž se v rámci návrhu na nařízení předběžného opatření stěžovatelka domáhala, je v souladu se zákonnými podmínkami. Usoudil přitom, že tomu tak není. Jedná se o dvě na sobě nezávislá správní řízení s odlišným okruhem účastníků a neexistuje proto zákonný důvod pro přerušení toho kterého řízení jen z toho důvodu, že běží řízení jiné. Návrh rovněž soud neshledal důvodný s ohledem na zákonný požadavek hrozící vážné újmy. Pouhým vyhlášením licenčního řízení nemohla stěžovatelce vzniknout žádná újma, tím méně závažná, neboť žádný z uchazečů o udělení licence nemá právní nárok na její udělení. Přitom soud nevyloučil, že licence bude udělena právě stěžovatelce, která se také do licenčního řízení přihlásila. Soud přihlédl i k vyjádření žalované, která navrhla zamítnutí návrhu na nařízení předběžného opatření.

V závěru Městský soud v Praze poučil stěžovatelku, že proti tomuto usnesení je přípustná kasační stížnost, v jaké lhůtě a kde ji lze podat.

Stěžovatelka napadla toto usnesení kasační stížností, v níž se dožaduje, aby Nejvyšší správní soud toto usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, přičemž jako důvody uvádí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem (ve vztahu k podmínkám upraveným v § 38 s. ř. s.), zejména pak namítá nesprávné posouzení hrozby závažnou újmu zvláště pak ve vztahu k preventivní funkci předběžného opatření, nesouhlasí ani se závěrem soudu, že jde o řízení s různým okruhem účastníků. Stěžovatelka rovněž poukazuje na § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého správní orgány mají dbát vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s tímiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby (pozn. Nejvyššího správního soudu: jde o správní řád, jenž má nabýt účinnosti dne 1. 1. 2006).

Kasační stížnost je nepřipustná a Nejvyšší správní soud ji jako takovou odmítl.

Důvody nepřipustnosti kasační stížnosti upravuje ustanovení § 104 s. ř. s. Podle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení je nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, které je svou povahou dočasné. Rozhodnutí o předběžném opatření je rozhodnutím, které slouží k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků (§ 38 odst. 1 s. ř. s.), a to do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.).

Rozhodnutí o předběžném opatření je tedy rozhodnutím dočasným, neboť toto opatření má pouze omezené trvání: není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl - jako v případě stěžovatelky - návrh na vydání předběžného opatření zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé; Městský soud v Praze bude pokračovat v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, jíž se stěžovatelka domáhala v žalobě.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost se shora uvedených důvodů odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d), § 104 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že právní názor vyjádřený v tomto rozhodnutí představuje konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu; nesprávné poučení

městského soudu o tom, že proti jeho rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, její přípustnost založit nemůže. Výklad pojmu „rozhodnutí podle své povahy dočasné“ užitý ve výluce § 104 odst. 3 písm. c) vůči rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (jenž nutno považovat svou povahou za obdobu předběžného opatření) ve stejných intencích, jak byly vyloženy v tomto rozhodnutí, akceptuje ve své rozhodovací praxi i Ústavní soud (srov. č. 507/2005 Sb. NSS, III. ÚS 156/05).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu